

Lorri Dudley

Flet
HART
van de
KAPITEIN

De Caribische eilanden 4

Lorri Dudley

Het hart van de kapitein

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Wat denkt u: als iemand honderd schapen heeft en een daarvan afgedwaald is, zal hij niet de negenennegentig andere achterlaten en in de bergen het afgedwaalde gaan zoeken? En als het gebeurt dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u dat hij zich daarover meer verblijdt dan over de negenennegentig die niet afgedwaald waren. Zo is het ook niet de wil van uw Vader, Die in de hemelen is, dat een van deze kleinen verloren gaat.

Mattheüs 18:12-14

WOORD VOORAF

Bedankt dat je meereist door *De Caribische eilanden*-serie!

Als je deel drie, *De ring van de suikerbaron*, gelezen hebt, vraag ik je om vergeving voor het feit dat we een sprongetje terug maken in de tijd. *De ring van de suikerbaron* speelde zich af in 1829, maar *Het hart van de kapitein* begint in 1814, zes maanden nadat Lottie Winthrop, uit *De droom van de koopmansvrouw* (deel twee), naar het eiland St. Kitts voer. Het verhaal van Priscilla Middleton, Lotties beste vriendin, smeekte erom geschreven te worden. Ik kon Priscilla maar niet uit mijn gedachten zetten, want ze is een zeer vasthoudend iemand, zoals je zult merken.

Als dit je eerste kennismaking met *De Caribische eilanden*-serie is, maak je geen zorgen, want het boek is een opzichzelfstaand verhaal dat je prima los kunt lezen. Maar geniet je van deze reis, dan kun je terug naar de eilanden in *Het geheim van de hertog*, *De droom van de koopmansvrouw* en *De ring van de suikerbaron*.

Ik wens je veel plezier tijdens je leesreis.

1

18 november 1814
Engeland

Ontmasker de Franse infiltranten en saboteer hun missie.
Brief van zijn superieuren aan admiraal Middleton

Waarom had ze ermee ingestemd om dit te doen? Priscilla Leah Middleton duwde haar masker dicht tegen haar gezicht. Andere vrouwen in kleurige rokken dansten om haar heen. De onstuimige muziek zweepte de mannen en vrouwen op, die aangemoedigd werden door de anonimiteit die hun opvallende kostuums hun bood. De Griekse goden en godinnen, bonte vogels, historische helden en haar eigen herderinnenjurk zorgden er niet voor dat het ongemakkelijke gevoel dat haar kwelde minder werd.

Was haar behoefte aan een goede vriendin zo groot? Groot genoeg om toe te geven aan de grillen en ellende van Nellies hartzeer? Ze kenden elkaar nog maar een paar maanden, maar Nellie leek vastbesloten hen in een schandaal te verwickelen.

Het volgende deel van het vioolconcert dat gespeeld werd begon en de dansers veranderden van richting. Omdat Priscilla er met haar hoofd niet bij was, zou ze recht door zijn gegaan als haar stevige danspartner haar niet gered had van een blamage. Ze schonk hem een dankbare glimlach.

Haar deftige danspartner beantwoordde haar glimlach, maar al had hij een masker op, ze zag dat zijn ogen niet meelachten.

Het stemmetje in haar hoofd zweeg maar niet, waardoor de spanning die ze al voelde nog groter werd. Hoewel het moeilijk

was om tijdens het dansen te praten, flapte ze eruit: ‘Wat een feest, vindt u ook niet?’

‘Nogal,’ antwoordde hij, terwijl zijn blik over haar hoofd door de zaal gleed.

Ze begon zenuwachtig te kletsen. ‘Zijn er altijd zulke interessante gasten op de feesten van lady Lemoore? Ik heb politici zien praten met operazangers, legerofficieren met heren van stand die notoire schuinsmarcheerders en gokkers zijn. Het is nogal...’

‘Inderdaad.’ De blik in zijn ogen was koud.

Haar adem stokte in haar keel. Had ze hem beledigd? Misschien behoorde hij tot de laatste categorie. ‘Ik hou van een goed feest en dansen, ontmoet graag interessante mensen en vind het leuk om vrienden aan elkaar te koppelen. Dat is spannend, vindt u ook niet?’

Hij leek niet in de gaten te hebben dat ze iets had gezegd, want zijn blik gleed naar een verre hoek in de zaal.

Ze was in elk geval één ding te weten gekomen over deze man van wie Nellie gezegd had dat ze absoluut met hem moest dansen: hij was geen prater. Priscilla wenste dat het orkest op-hield met spelen.

Terwijl ze met haar ogen lord Fortin tussen de dansende mensen zocht, hoorde ze in haar hoofd weer Nellies smeekbede: *‘Alsjeblieft, je moet met me mee naar het gemaskerd bal. Lord Fortin moet van mijzelf horen wat ik op mijn hart heb. Ik moet hem in de ogen kijken en zelf zien of hij mijn gevoelens beantwoordt.’*

Priscilla had moeten doorvragen voordat ze ermee instemde om mee te gaan naar het bal. Had haar behoefte aan een nieuwe vriendschap, nadat Lottie naar de Leeward Islands was verhuisd, haar blind gemaakt voor Nellies onvolwassen egoïsme?

Nellie had haar gesmeekt: ‘Bederf alsjeblieft onze kans op liefde niet. Het gemaskerd bal is een geweldige gelegenheid. Iedereen die ertoe doet, zal er zijn.’

Nellie had nagelaten erbij te vermelden dat ze met ‘iedereen’ de mensen bedoelde die gelieerd waren aan de tory’s.

De slippen van de jas van de uitgesproken partijleider die naast

haar danste, raakten even de achterkant van haar rok terwijl hij langs haar vloog. Zijn strompelende manier van lopen en schelle stem zorgden ervoor dat hij makkelijk te herkennen was, ondanks het ravenzwarte pak dat hij droeg.

Zou hij haar herkennen? Waarom was ze zo dom geweest? Ze kon in haar hoofd al de spottende opmerking van haar broer horen: *'Je bent dom of niet goed bij je hoofd, maar ik denk dat ik het antwoord wel weet.'*

Na deze dans zou ze het rijtuig laten komen, voordat iemand haar achter haar masker herkende. Anders stond er morgen misschien met grote letters in *The Morning Star*: *Dochters van twee prominente whigs dansend gezien bij de tory's*.

Uit de kaartkamer klonk een luide juichkreet en Priscilla sprong op van schrik. Een heer smeed zijn kaarten op tafel en lord Barret, die altijd tegen haar vader stemde, raapte zijn verdiensten bijeen. Lady Lemoore fluisterde iets in zijn oor en boog zich daarbij zo ver naar voren dat iedereen een uitdagend inkijkje kreeg in het laag uitgesneden lijfje van haar jurk.

Priscilla wendde haar hoofd af om haar gezicht te verbergen. *Domoor, je hebt een masker op*. Lord Barret zou haar nauwelijks herkennen zonder kostuum, laat staan nu ze er een aanhad. Wat andere bekende gezichten betrof, was ze echter minder zeker. Als zij hen herkende, gold omgekeerd vast en zeker hetzelfde. 'Het is tijd, ik moet naar huis.'

'Naar huis?' vroeg haar danspartner, terwijl hij achteruitdeinsde.

Lieve help, had ze het hardop gezegd?

'Ontspan u, de avond is nog jong.' Er verscheen een trage glimlach rond de mond van haar danspartner, waardoor ze zag dat de man een prachtig wit gebit had.

Ze had nu in elk geval zijn aandacht. Maar hoe heette hij ook alweer? Guy, Gould? Nee, *Goulart*. Hoe kon ze zich ontspannen als hun gastvrouw, lady Lemoore, een zeer gerespecteerde, fatsoenlijke vrouw, er vanavond voor koos om duidelijk te maken waar haar politieke voorkeur naar uitging?

Meneer Goulart sleepte haar mee over de dansvloer en vroeg:

‘Hoe kan het dat een mooie vrouw als u er zonder chaperonne tussenuit knijpt?’

Ze verstijfde. ‘Hoe weet u dat we geen chaperonne bij ons hebben?’

‘Juffrouw Archard heeft dat tegen lord Fortin gezegd.’

O nee. Waarom zei Nellie zoiets? Of wilde ze misschien heimelijk een incident veroorzaken? Priscilla kreeg Nellie in het oog, die zich dansend op de volle vloer koesterde in de bewondering van de goedgeklede lord Fortin. Aan de dromerige blik in haar ogen te zien had hij haar weer eens het hof gemaakt met zijn vindingrijke vleierij.

Zag Nellie niet dat de man een bedrieger was? Ze moesten zo snel mogelijk vluchten voor deze dreigende ramp. Was deze dans dan nooit voorbij? ‘Onze chaperonne zou later komen.’ Dat was niet gelogen. Haar dueña had ernstige hoofdpijn gekregen en Nellies chaperonne was tijdens de rit met het rijtuig hiernaartoe in slaap gevallen. Nellie had Priscilla ervan weten te overtuigen dat ze haar moesten laten slapen. Kwam dat even goed uit voor Nellie. Priscilla hief haar kin en zei: ‘Ze komt zo.’

Een dronken stel kwam bijna in botsing met Priscilla. Meneer Goulart hield behendig in, om een ramp te voorkomen. Ere wie ere toekomt, de man kon uitstekend dansen.

‘Hoe hebben u en juffrouw Archard elkaar eigenlijk leren kennen?’ vroeg hij, terwijl hij naar alles en iedereen keek, behalve naar haar.

‘We hebben elkaar ontmoet op een politieke avond. Onze vaders hebben nauw contact met elkaar.’

‘Is dat zo?’ Zijn ogen schoten naar haar en hij keek haar met een onweerstaanbaar warme blik in zijn hazelnootbruine ogen aan.

Priscilla knipperde met haar ogen bij het zien van de dwingende blik, de onbuigzame mond en de getrimde baard van de knappe man. Toen hij haar dichter tegen zich aan trok dan juist was voor de wals, verstarde ze. Daarstraks negeerde hij haar pogingen om een gesprek aan te knopen en nu wilde hij het met haar over haar vader hebben?

Volhardend boorden zijn bruine ogen zich in die van haar en hij wachtte tot ze nog meer zou vertellen.

‘Het spijt me, meneer Goulart, maar ik weet niet meer welke stappen ik moet zetten.’

Ze hief haar kin en vervolgde: ‘Mijn vader deed iets op het ministerie van Oorlog, maar sinds kort is hij met pensioen.’ Ze wierp nog een keer een vluchtige blik in Nellies richting.

‘Aha, het ministerie van Oorlog, zegt u. Dan moet u de dochter van admiraal Middleton zijn.’ Hij stak zijn hand omhoog en duwde haar onder zijn arm door om een draai te maken. ‘Op het ministerie van Oorlog gaat niemand echt met pensioen.’

‘Dat klopt,’ zei ze, en ze schonk de man een veelbetekenende glimlach. De bezoeken van haar vader aan anderen, de bezoeken van anderen aan hem, de persoonlijk officiële schrijvens... Ze waren niet minder geworden.

Meneer Goulart boog zich naar haar toe en fluisterde: ‘Ik ben dol op vrouwen met kuiltjes in hun wangen.’ Zijn adem kietelde in haar gezicht. ‘Ik hoop ze nog vaker te zien.’

Priscilla kreeg het warm en haar wangen werden rood. Het was alsof vleien besmettelijk was. Ze kreeg wel vaker complimenten, maar niet over haar kuiltjes. Die waren schattig bij kinderen, maar niet bij een volwassen vrouw. Ze schraapte haar keel en zei: ‘Toen Napoleon zich had overgegeven, dacht ik dat het minder druk zou worden, maar mijn vader zit nog steeds uren in zijn werkkamer en ambassadeurs en generaals lopen in en uit.’

Meneer Goularts ogen werden groot van verbazing. ‘Dat meen je niet,’ was zijn reactie, waarna hij zijn hand van haar onderrug haalde en met zijn duim aan zijn neus krabde.

De beweging temperde de gretige blik die ze zojuist in zijn ogen zag. Wellicht waren saaie vrouwen die het alleen maar over de laatste mode hadden niet zijn type. Misschien had ze hem verkeerd ingeschat. Het was beter als hij wist dat ze hersenen had en een mening.

‘Vertel me eens iets meer over de concurrentie wat betreft uw genegenheid,’ zei hij. ‘Ik weet zeker dat toen de mannen

ontdekten dat admiraal Middleton zo'n prachtige dochter heeft, ze ook voor u kwamen.'

Priscilla maakte een onelegant snuivend geluid. 'U maakt een grapje.'

Zijn gezicht bleef echter ernstig.

Ze beet op haar lip om niet te lachen. 'De meeste mensen die bij mijn vader langskomen, zijn behoorlijk op leeftijd, behalve misschien officier Campbell en lord Asterly. Maar ik durf wel te stellen dat ze me zien als een vervelende indringster.'

Zijn oog trilde. 'Een indringster, zegt u?'

De muziek hield op; meneer Goulart boog en Priscilla maakte een knicksje. Links van haar begon plotseling iemand hard te lachen. Het was lord Eversley, een andere belangrijke leider van de tory's.

In haar hoofd rekende ze uit hoeveel stappen ze verwijderd was van de hoofduitgang.

Meneer Goulart bood haar zijn arm aan en leidde haar de dansvloer af.

'Zullen we een rondje door de zaal lopen?' vroeg hij.

'Ik bedenk me net dat we nog andere verplichtingen hebben. Ik ben bang dat juffrouw Archard en ik zo moeten vertrekken.'

'Ik sta erop dat u blijft, want zonder u is er niets aan.' Meneer Goulart legde zijn hand op die van haar.

In elke andere situatie zou Priscilla zijn gebaar van genegenheid misschien op prijs hebben gesteld, maar vanavond niet. Zijn zware hand gaf haar het gevoel dat ze in de val zat. Ze had geen andere keus dan door te lopen aan meneer Goularts arm of een scène te schoppen, waarmee ze ongewild de aandacht zou trekken.

Toen Priscilla niet reageerde, begeleidde meneer Goulart haar naar de rand van de zaal, weg uit de drukte van de gasten.

Rechts van haar liepen lord Fortin en Nellie langs de versnaperingen. Priscilla verafschuwde de brede glimlach die lord Fortin Nellie toewierp, alsof ze een feestmaal was waaraan hij van plan was zich tegoed te doen. Zag ze niet dat de man een lomperik was?

Meneer Goulart liep naar links, bij lord Fortin en Nellie vandaan. ‘Officier Campbell is een interessante kerel. We hebben elkaar leren kennen in West-Indië.’ Hij hield halt naast een grote marmeren pilaar in een afgelegen hoek.

Ze was nu uit het directe zicht van de menigte en de knoop in haar maag verdween. Priscilla boog zich een eindje naar voren, zodat ze Nellie met haar ogen kon volgen.

‘Hebt u hem onlangs nog gezien?’ vroeg meneer Goulart.

‘Wie?’ Priscilla was vergeten waar hun gesprek ook alweer over ging.

‘Officier Neil Campbell, de man van wie u zei dat hij u als een indringster zag.’

‘Vorige week, geloof ik. Toen bracht hij vader een kort bezoek.’

Nellie en lord Fortin liepen naar de gastenvleugel.

Priscilla beet op haar wang. Haar vriendin had geen greintje verstand en Priscilla was nog veel dommer, omdat ze zich erbij had laten betrekken. Ze miste Lottie, die getrouwd was en naar de Leeward Islands was verhuisd, meer dan ooit. Lottie zou Priscilla nooit in zo’n lastig parket hebben gebracht.

‘Ik dacht dat hij toezicht hield op Bonaparte?’ Meneer Goulart leunde met zijn schouder tegen de pilaar. Zijn hazelnootbruine ogen versmolten met die van haar, alsof ze de enige persoon in de zaal was, de enige in Engeland.

Haar hart bonsde. Wat zou ze er niet voor overhebben om als enige in het middelpunt van de belangstelling van een man te staan, of om zijn respect te krijgen. Ze dacht terug aan de keer dat haar vader haar mee had gevraagd voor een wandeling. Ze had zijn onverdeelde aandacht gehad, tot hij een vriend tegenkwam. Vanaf dat moment had ze achter de mannen aan gelopen, terwijl zij met elkaar converseerden. Toen ze thuiskwamen, waren de mannen meteen naar vaders werkkamer gelopen en was de deur dichtgegaan. Zij was alleen achtergebleven in de hal, ze waren haar volledig vergeten.

De ogen van meneer Goulart glansden, want kennelijk rook hij de overwinning nu hij voelde dat ze gezien wilde worden.

Priscilla zette zich schrap. Vanavond niet, ze zou haar verdediging niet laten zakken.

‘Officier Campbell stond er in Guadeloupe om bekend dat hij oog had voor mooie vrouwen.’ Meneer Goulart streek met zijn knokkel over de blote huid tussen haar kapmouwte en haar satijnen handschoenen. ‘Bent u bij hun gesprekken geweest? Zo ja, dan hebt u misschien gezien dat hij een onbetrouwbare man is.’

De balkondeuren gingen open en een mollige vrouw verkleed als Rapunzel uit het sprookje van de gebroeders Grimm stormde gierend van de lach naar binnen. Een stevig heerschap gekleed in jagerspak rende achter haar aan.

Priscilla gebruikte de afleiding om buiten meneer Goularts bereik te gaan staan. Ze doorzocht met haar ogen de zaal om te zien of ze Nellie in haar soepele witte jurk zag. *Laat haar alsjeblieft hier zijn.* Priscilla had haar roekeloze vriendin niet uit het oog moeten verliezen.

‘Juffrouw Middleton?’ klonk meneer Goularts stem ongeduldig.

‘Het verbaast me dat u met een vrouw over politiek wilt praten.’

Hij kwam weer bij haar staan, waardoor hij haar uitzicht blokkeerde. ‘Ik zie dat u anders bent dan de meeste vrouwen. U bent slim.’ Zijn blik schoot naar de plek waar ze lord Fortin en Nellie voor het laatst had gezien en hij wreef opnieuw met zijn knokkel langs de zijkant van zijn neus. ‘Ik hou van vrouwen met hersenen.’

Elke keer als hij zich aan zijn neus krabde, ging er in Priscilla’s hoofd een alarmbel af. Probeerde hij haar af te leiden, zodat ze Nellie niet te hulp kon schieten?

Ze volgde zijn blik en zag aan de andere kant van de balzaal het golvende haar van lord Fortin, die trots als een pauw rondparadeerde. Ze slaakte een zucht en zei: ‘Als ik slim was, zou ik niet hier zijn.’

Meneer Goulart verblindde haar met zijn brede glimlach en merkte grinnikend op: ‘En u hebt een heerlijk gevoel voor humor, als ik het mag zeggen.’

Lord Fortin liep de schaarsverlichte hal bij het gastenverblijf in. De wandkaarsen waren uitgeblazen. Hij stak vragend zijn hand uit, waarna Nellie achter een pilaar vandaan kwam.

De krullen langs haar gezicht zwaaiden heen en weer toen ze eerst naar rechts en vervolgens naar links gluurde, waarna ze samen met lord Fortin de schaduw inschoot.

‘O nee...’ Het was benauwd warm in de zaal, maar Priscilla’s handpalmen werden klam. Ze deed een stap naar voren, om achter hen aan te gaan. ‘Excuseert u mij, ik moet gaan.’

‘U hebt mijn vraag nog niet beantwoord,’ zei meneer Goulart, en hij legde zijn hand op haar arm om haar tegen te houden.

‘Ik moet terug naar mijn vriendin.’ Ze probeerde zich voorzichtig los te maken uit zijn greep, maar hij liet haar niet los. ‘Bedankt voor de dans, meneer Goulart,’ vervolgde ze, terwijl ze naar zijn warme hand op haar arm staarde.

‘Laat me u helpen haar te zoeken.’

‘Dat kan ik heel goed zelf.’

‘Ik kan niet met een goed geweten een fijngevoelige jonge vrouw onbegeleid laten ronddwalen. Lady Lucille Lemoore staat erom bekend dat ze’ – hij schraapte zijn keel – ‘bepaalde indiscreties toestaat. Ik zou niet willen dat u iets vreselijks overkomt.’

Priscilla’s maag kromp ineen. ‘Reden te meer om meteen uit te zoeken waar Nellie is.’ Ze knikte in de richting van de gang bij het gastenverblijf. ‘Ik heb haar daar voor het laatst gezien.’

Meneer Goulart leidde haar langs de lambrisering naar de openslaande terrasdeuren. Het zachte windje dat daardoor naar binnen blies, koelde haar verhitte huid. Intussen ving ze een glimp op van de brandende fakkels in de tuin en hun gastvrouw, lady Lemoore, die met het stokje van haar masker de hand wegsloeg van een man die haar probeerde te betasten. Vervolgens liep ze langs Priscilla en meneer Goulart de balzaal in, met in haar kielzog de geur van een duur parfum van oranjebloesem.

Priscilla’s maag kromp opnieuw ineen. Hoe losbandig zou het later op de avond worden? Terwijl ze langs de tafel met versnaperingen liepen, gebruikte ze het lichaam van meneer Goulart

als een schild om uit het zicht te blijven. Ze rekte haar hals, maar het enige wat ze zag, waren de twee oudste zonen van haar buren lord en lady Griffin die door de deur naar binnen kwamen. Lady Lucille stak haar handen uit voor een warm onthaal.

Priscilla hapte naar adem. Thomas Griffin, de oudste, was duidelijk herkenbaar door zijn felrode bos haar. Hoe vaak was hij niet tijdens de schoolvakanties bij hen in huis geweest omdat zijn familie naar hun landhuis in het noorden ging? Ze deinsde achteruit, maakte zich klein en verschool zich achter meneer Goulart, om zo hopelijk ongezien langs hem te kunnen lopen.

Thomas zou haar gemakkelijk herkennen en als dat gebeurde, zou er snel geroddeld worden. Nog maar een paar stappen, dan was ze bij de schaarsverlichte gang waar ze Nellie het laatst had gezien. Priscilla pakte de arm van meneer Goulart vast en sleepte hem mee de gang in. Toen ze de hoek omliepen, struikelde ze over de kanten zoom van haar herderinnenjurk. Gelukkig hield meneer Goulart haar stevig vast, wat voorkwam dat ze viel.

‘Mijn buren,’ zei ze, happend naar adem vanwege het strakke korset om haar bovenlichaam. ‘Als ze me zien...’ Dat zou gevolgen kunnen hebben voor de carrière van haar broer bij de marine en het aanzien van haar vader op het ministerie van Oorlog. Haar moeder zou de andere voorzitters van de liefdadigheidsorganisaties waar ze lid van was niet meer onder ogen kunnen komen. ‘Ik moet hier weg.’ Ze duwde zich tegen de muur van de lege gang met aan weerszijden de deuren van de kamers waar de gasten van buiten de stad overnachtten.

Meneer Goulart knikte, alsof hij begreep hoe hachelijk de situatie was waarin ze zich bevond. De zucht die hij erop liet volgen, leek er eerder een van ergernis dan van medeleven. Hij leidde haar langs een kleine bocht in de gang, waar ze vanuit de balzaal minder zichtbaar waren. ‘Niemand heeft ons gezien, iedereen keek naar de deur of naar lady Lucille.’ Meneer Goulart duwde haar tegen de muur en onttrok haar met zijn lichaam aan het zicht van een bediende die zich langs hen haastte.

Priscilla liet haar hoofd zakken en was dankbaar voor het

feit dat ze een masker ophad. ‘Weet u het zeker?’ De sierlijke lambrisering drukte zich in haar onderrug. Daarstraks was ze alleen van mening geweest dat haar reputatie op het spel stond en ze was bereid geweest om enig geroddel te verduren, om een vriendin te krijgen. Maar waarom had ze er niet bij stilgestaan dat dit gevolgen zou hebben voor de politieke connecties van haar vader? En waarom had Nellie niet gezegd dat er allemaal tory’s op het gemaskerd bal zouden zijn? Priscilla’s vingers kromden zich en haar nagels krasten langs de lambrisering, maar haar handschoenen voorkwamen dat deze beschadigd raakte.

Meneer Goulart stapte bij haar vandaan, duwde zijn oor tegen een dichte deur en voelde aan de knop, om tot de ontdekking te komen dat hij op slot zat. ‘Het wordt wel een beetje ingewikkeld nu. Het is beter als u mij en wat er vanavond allemaal is gebeurd vergeet.’ Hij liep naar de volgende deur.

Hoezo werd het wel erg ingewikkeld? De manier waarop hij zijn onheilspellende woorden had uitgesproken, maakte haar nerveus. ‘Hoe bedoelt u? Wat wilt u hiermee zeggen?’ vroeg ze, terwijl ze hem bij zijn mouw vastpakte. ‘Waar is Nellie?’

‘Vergeet uw vriendin. Vertrek zonder haar en ga naar een ander feest.’ Hij voelde aan de koperen knop, maar ook deze deur zat op slot. Vervolgens liep hij naar de naastgelegen deur, waarbij zijn schoenen nauwelijks geluid maakten op de hardhouten vloer.

Terwijl hij aan de knop voelde, verscheen er een verwrongen glimlach op zijn gezicht. ‘Je hebt me een grote dienst bewezen, *chérie*,’ zei hij, en hij neeg zijn hoofd. ‘Bedankt voor de informatie.’

Priscilla’s adem stokte in haar keel vanwege zo veel brutaliteit – de term alleen al en ook nog in het Frans, terwijl hun land in oorlog was met Frankrijk. Lieve help, met wie had ze gesproken? Welke informatie bedoelde hij?

Ze pijnigde haar hersenen om terug te halen wat ze precies tegen elkaar hadden gezegd, terwijl hij in het halfduister naar alweer de volgende deur sloop en zijn oor ertegen drukte. Deze knop draaide wel om en hij stak zijn hoofd in de kamer. Hij fluisterde lord Fortins naam, maar er kwam geen reactie. Dit

deed hij bij alle kamers in de gang, waarbij hij zich bewoog als een kat die op jacht was.

Priscilla bleef als verstijfd staan, terwijl haar hersenen koortsachtig probeerden te bedenken wat meneer Goulart bedoelde met zijn dreigende opmerking.

Hij wierp een vluchtige blik op haar en gebaarde dat ze weg moest gaan.

Ze deinsde achteruit naar het begin van de gang en gluurde om de hoek de balzaal in, waar de gasten met elkaar stonden te praten. Priscilla rechtte haar rug. Ze kon niet vertrekken zonder Nellie. Vlakbij hoorde ze iemand lachen en de deur van een van de slaapkamers ging open.

Ze schoot terug naar meneer Goulart, maar kwam tot de ontdekking dat hij weg was.

Ze was alleen.

Haar longen weigerden adem te halen en de fijne haartjes in haar nek kwamen overeind. Ze mocht niet hier een aanval krijgen. Anthony had haar ervoor gewaarschuwd dat ze opgesloten zou worden in Bedlam, als anderen te weten kwamen dat ze aanvallen had. *Rustig maar, je bent niet alleen.* Er waren ruim vijftig gasten in de zaal. Haar voeten begonnen zich echter als vanzelf te bewegen en ze stormde door een studeerkamer en een salon naar het einde van de gang. Daar aangekomen rukte ze een van de deuren open en botste tegen de rug van meneer Goulart.

Hij draaide zich vlug om en staaarde haar aan alsof ze een tweekoppig monster was.

‘Pardon, het was niet mijn bedoeling... Ik was...’ Ze brak zich het hoofd over een excuus, zodat hij niet zou denken dat ze als een halve dwaas blindelings door de kamers aan het rennen was. ‘Ik was mijn nagels aan het inspecteren.’ *Je nagels? Met je handschoenen aan? Kom op, Priscilla.* ‘Mijn nagel bleef aan mijn handschoen haken. Ik ben bang dat ik niet oplette.’

Meneer Goulart keek even rond in de kamer in het achterhuis, legde een vinger tegen haar mond en duwde haar door een openstaande deur een kast in. ‘Als u weet wat goed voor u

is, verroert u zich niet en bent u stil.' Hij deed de deur dicht, maar de zoom van haar kostuum zat ertussen, waardoor hij niet dichtging. Krakend ging hij weer open.

Ze stond als bevroren in de donkere kast. De geur van linnen-goed en cederhout vulde de krappe ruimte. Haar hart bonsde in haar keel en zweet parelde op haar voorhoofd. Ze wilde weg bij meneer Goulart, maar alleen zijn was nog erger, vooral in een donkere ruimte. Ze balde haar vuisten om te voorkomen dat ze trilden, gluurde door een lichtkier in de deur en stikte bijna omdat ze vanbinnen een schreeuw gaf.

Priscilla zag een rijkversierde zitkamer. In de deuropening stond meneer Goulart, met tegenover zich lord Fortin, die aan de rand van zijn manchet trok. 'Ik heb waarvoor ik gekomen ben.'

'We hebben gezelschap,' zei meneer Goulart, terwijl hij over zijn schouder wees. Maar niet naar haar.

'Achter buiten?'

Meneer Goulart knikte en de twee mannen liepen naar de dienstingang. Meneer Goulart hield de deur open voor lord Fortin.

Toen ze weg waren, kroop ze uit haar schuilplaats tevoorschijn.

'Jij daar, staan blijven!' Bij het horen van haar vaders stem, bleef Priscilla met een ruk staan. Ze zette zich schrap voor de teleurstelling op zijn gezicht en een stevige berisping. Haar vader was echter nergens te zien. Priscilla liep op haar tenen naar het openstaande raam. De avondlucht verkoelde haar verhitte huid. Ze zag in het flakkerende licht van een paar brandende fakkels op het terras een man achter twee schaduwen aan rennen. De vanillegeur van haar vaders favoriete sigaar hing nog in de lucht.

Haar vader was niet hier vanwege haar? Hij had niet geluisterd, toen ze zei dat ze vanavond wegging. Ze had zeker niet verteld waar ze naartoe ging. Haar vader maakte nog liever po's schoon dan dat hij gezien werd bij de tory's. Als hij niet voor haar gekomen was, of voor het bal, dan moest het zijn omdat hij daar opdracht voor had gekregen. De schaduwen gleden de hoek om van het grote huis en even later was ook haar vader verdwenen.

Was het ministerie van Oorlog op zoek naar deze mannen?

Je hebt me een grote dienst bewezen, chérie. Bedankt voor de informatie.'

Terwijl Priscilla teruggedacht aan de woorden van meneer Goulart, kromp haar hart ineen.

O nee, had ze met een Franse spion gedanst?

*Slaat de vonk toch over als je tegen
wil en dank in hetzelfde schuitje zit?*

Om aan de roddelpers te ontsnappen verstopt Pricilla Middleton zich aan boord van het schip van haar broer. Maar voordat ze hem kan spreken, vaart het schip uit en zit ze opgescheept met een kapitein die heel iemand anders blijkt te zijn.

Kapitein Tobias Prescott, zoon van een beruchte oorlogsheld, heeft een belangrijke missie en wil die niet laten dwarsbomen door een verstekeling. De naam Middleton heeft Tobias altijd in de problemen gebracht, en Pricilla is geen uitzondering. Maar Tobias ontdekt dat deze intuïtieve en sterke vrouw in niets lijkt op haar ontrouwe broer...

Lorri Dudley schrijft graag over levensechte personages in exotische oorden waar je als lezer bij kunt wegdromen. *Het hart van de kapitein* is het vierde los te lezen deel in haar serie *De Caribische eilanden*. Eerder verschenen *Het geheim van de hertog*, *De droom van de koopmansvrouw* en *De ring van de suikerbaron*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3618 3

9 789029 736183

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT